

2/24

Na srdci

*(in)formační měsíčník vikariátu
Pelhřimov, regionu F. B. Vaňka*

TÉMA: Nemoc

**Doporučený
příspěvek 30 Kč**

Emma a Rosalie
Hálový a Sofie
Dandová koledují
6. ledna v rámci
Tříkrálové sbírky
v Bořetíně.
Foto: Irena Dandová

Žít z bolesti a trnů minulosti, anebo odpustit?

Milovaní čtenáři, drazí farníci!

V knize Klíč štěstí se Phil Bosmans zamýšlí nad lidským štěstím těmito slovy: „Nezačínejme dnešní den trny včerejška. Včerejší den a všechny předcházející dni a roky už pominuly.

Už nemůžeš nic změnit. Zůstaly v tobě nějaké trny? Nenos je s sebou! Neustále by tě bodaly a bránily ti žít naplno.

Některých trnů se můžeš zbavit jedinečně takovým způsobem, že je vložíš do Božích rukou. Z některých zranění se můžeš vyléčit, když budeš schopný opravdu odpustit.

A některá zranění jsou nevyléčitelná. Těm nepomůže ani všechna láska světa. ZAPOMENĚ NA NĚ! Přestaň se dívat na neštěstí přes zvětšovací sklo!”

Tolik citace z knihy. Každý z nás jsme ve svém životě zažili a zažíváme okamžiky, kdy žijeme svou minulostí. Kdy naše současné vztahy doslova zakonzervujeme ve zraněních, kterými nám lidé ublížili. Je to přitom velká ztráta pro náš život.

Lidský život je místem, kde je člověk denně konfrontován s něčím, co není vždy příjemné. Stále ale máme ve svých rukách to, jak se dál budeme rozhodovat. Jestli budeme žít z bolesti a trnů minulosti, anebo v sobě najdeme odvahu postavit znovu most k těm, kteří nám ublížili.

Přeji nám proto všem odvahu nikdy nezkrátit náš život o čas s našimi nejbližšími a nejdražšími – jenom kvůli tomu, že se budeme stále vracet k minulosti a nedokážeme zapomenout na to, kdo, kde a čím nás zklamal a zranil.

Jediné dveře za minulostí je odpuštění.

To přeji každému z nás. Odvahu projít těmito dveřmi.

P. Dušan Siard Sklenka, farář v Lukavci

Na srdci - měsíčník farností vikariatátu Pelhřimov. Za obsah odpovídá vikář P. Josef Sláčík. Redaktor: Jan Mazanec (775 269 206, mazanec@centrum.cz). Registrace: MK ČR E 24463.

Příští uzávěrka: 15. 2. Jedno číslo vyjde asi na 30 Kč. V nákladu 600 ks tiskne Rain, Jindřichův Hradec. Děkujeme za příspěvky.

Za pomoc s dokončením tohoto čísla během mé zdravotní indispozice děkuji Janu Ettlerovi a Jakubu Čekalovi.

J. Mazanec

- 2. Svátek Uvedení Páně do chrámu
- 3. Sv. Blažeje, biskupa a mučedníka
- 4. Pátá neděle v mezidobí
- 5. Sv. Agáty, panny a mučednice
- 6. Sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků
- 8. Sv. Jeronýma Emilianiho
- 10. Sv. Scholastiky, panny
- 11. Šestá neděle v mezidobí
- 14. Popeleční středa
- 17. Sv. Alexia a druhů, řeholníků
- 18. První neděle postní
- 21. Sv. Petra Damianiho, biskupa a učitele církve
- 22. Svátek Stolce svatého Petra, apoštola
- 23. Sv. Polykarpa, biskupa a mučedníka
- 25. Druhá neděle postní

Z osobností měsíce: P. Josef Toufar

Narodil se roku 1902 v Arnolci na Žďársku. Když se ve 26 letech rozhodl stát knězem, musel absolvovat gymnázium. Od počátku patřil k duchovním, pro které farnost neznamena jen lidi navštěvující kostel. A ve svém prvním působišti v Zahrádce inicioval řadu aktivit, za což si od tehdejší nastupující komunistické vrchnosti "vysloužil" přeložení do Čihoště.

Tam na 3. neděli adventní 1949 při jeho kázání řada očitých svědků viděla rozumově nevysvětlitelný pohyb oltářního křížku. Zprávy o události se šířily, lidé v tom viděli znamení doby a komunisté se začali bát. Vytvořili příběh o skrytém ovládacím mechanismu, kterým "zlý" farář hodlal s křížem hýbat a manipulovat věřící. V tomto duchu komunisté natočili i propagační film. Nevinný kněz byl podroben krutému týrání, přesto odmítl podepsat smyšlenou výpověď - a 25. února 1950 na následky mučení zemřel. StB se pokusila veškeré stopy po něm zamést. Teprve nedávno se našly jeho ostatky, od r. 2018 běží proces jeho blahorečení a z Čihoště se spontánně stalo nové poutní místo. Obrovskou práci pro jeho odkaz odvedl básník a publicista Miloš Doležal, autor knihy Jako bychom dnes zemřít měli.

Kalendárium - náš vikarát

Horní Cerekev a okolní farnosti

- 2. 2., 17:00 – Počátky, Horní Cerekev, první pátek v měsíci (mše svatá, adorace, zpověď)
- 9. 2., 20:00 – Veselá, Farní ples (viz plakátek)
- 21. 2., 18:45 – Počátky, přednáška Bible & archeologie (viz plakátek)
- 29. 2., 12:00-18:00 – Veselá, adorace Nejsvětější svátosti
- 9. 3., 8:30 – Horní Cerekev, postní duchovní obnova (viz plakátek)

Chvojnov a okolní farnosti

- 2. 2., 18.00 – Chvojnov, první pátek v měsíci (mše svatá, adorace k Nejsvětější Svátosti)
- 9. 2., 18.00 – Chvojnov, mše svatá pro rodiny s dětmi
- 16. 2., 17.00 – Chvojnov, hodinová adorace před Nejsvětější Svátostí, 18.00 – mše svatá
- 17. 2., 18.00 – Chvojnov, večerní chvály s farností (viz plakátek)

Kamenice nad Lipou a okolní farnosti

- 2. 2., 17:00 – Kamenice nad Lipou, Uvedení Páně do chrámu – mše, žehnání svící, adorace a požehnání
- 14. 2., 17:00 – Kamenice nad Lipou, po mši svaté začne pravidelné setkání každou středu v lichém týdnu a v zimním období nad katechismem pro dospělé, téma Desatero.
- 16. 2., 16:00 – Kamenice nad Lipou, postní zpovídání – každý pátek v postní době

Pelhřimov a okolní farnosti

- 2. 2., 22.00 – Pelhřimov, farní sál, Modlitby mužů
- 3. 2., 7.30 – Pelhřimov, kostel, Živá růže, po mši svaté společná snídane v sále na faře
- 7.2. a 21. 2., 18:45 – Pelhřimov, fara, Biblické hodiny
- 16. 2., 17.00 – 18. 2., 9.00 – Pelhřimov, fara, čtyřicetihodinová adorace
- 17. 2., 16.00 – Pelhřimov, kostel, Mariánské večeradlo (viz plakátek)
- 18. 2., 9.00 – Pelhřimov, kostel, dětská mše – po ní jsou děti zvány po mši na faru k občerstvení a deskovým hrám
- 27. 2., 9:00 – Pelhřimov, kostel, mše svatá při Vikariátní konferenci

POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA

na téma:

EXAMEN

přednášející:

P. František Hylmar SJ

součástí bude:

několik přednášek, modlitba, občerstvení vč. oběda
a vše zakončíme Mší sv.

přihlašování :

do konce února u Martina Bráchy

tel: 721074647

mail: martin.bracha@gmail.com

9. 3. 2024 V Hotelu Rustikal v HC
od 8:30

FARNÍ PLES

ve Veselé

9.2.2024 20:00

vstupné: 200,-

obj. lístku u:

L. Markové

728 436 818

předtančení:

DanceArt Pelhřimov

hraje:

Hudba pro vás

Pořádají

hornocerekvické farnosti

Farnost Počátky Vás zve na cyklus:

Bible & Archeologie

Série přednášek o Bibli, archeologii a propojení geografie a biblických míst

4. 17. 1. Pohledy ostatních národů

5. 21. 2. Vyvolený národ, Mojžíš

Setkání proběhnou na faře po mši sv. cca v 18.45 h

Přednáší **Marie Drahozalová**

Mariánské večeřadlo

20.1.2024 od 16 hodin

17.2.2024 od 16 hodin

*Kostel sv. Bartoloměje
v Pelhřimově*

...nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí!

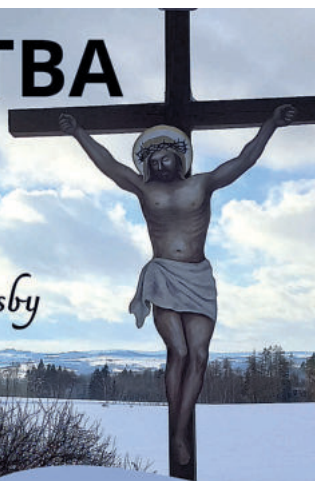
VEČERNÍ MODLITBA

s *farností*

chvály

díky

prosby

sobota

17. 2. 2024

18.00

farní kostel ve Chvojnově

Sbírka na opravu kaple u studánky pod Křemešním

Matrice křemešnická iniciovala sbírku na opravu poničené kaple u tzv. zázračné studánky. Kaple sv. Jana Křtitele sice není v našem majetku, ale je součástí poutního areálu a je hojně navštěvovaná. Vybrané peníze budou použity na opravu poničeného krovu (viz foto), klenby a štítu. Odkaz na sbírku na www.donio.cz vpravo dole. **Vít Škoda**

Kalendárium - naše diecéze (i okolí)

11. - 25. 2., Lomec pro vysokoškoláky (klid na studium v přírodě) - práce, sport, káva, hudba, debata, procházky, modlitba, ticho - zájemci mohou kdykoli přijet a odjet (dle svého zkouškového období). Mezitím proběhne 16. - 18. 2. duchovní obnova s Matějem Jirsou a Josefem Prokešem. Přihlášky do 4. 2.

12. 2., Trhové Svině - Muži a ženy, lišíme se? Přednáška Martiny Fürstové z Pastoračního střediska o stereotypch mužů a žen, vzájemných vztazích, vyjadřování emocí. Začátek v CKA v 17.00.

17. 2., Tábor - Oblastní setkání Charismatické obnovy. Modlitebna jednoty bratrské - chvály (společenství Hagios z H. Cerekve), mše, katecheze, svědectví - motto: „Usilovně hleďte zachovat jednotu Ducha." Přihlášky zde:

19. - 23. 2., Vyšší Brod - Ignaciánské exercicie pro muže. Rozjímání, mše růženec, duchovní rozhovor - vede P. Jakub Václav Zentner.

24. - 25. 2., Želiv - Rybí hody a žehnání postního piva. V sobotu v 19 h žehnání piva a hudební večer v restauraci, poté noční prohlídka s lampiony.

8. - 10. 3., Želiv - víkend pro muže v postní době. Vede Marek Novák s týmem. V pátek do 18 registrace, odjezd v neděli po obědě. Přihlášky do 23. února - **odkaz vpravo:**

8. - 10. 3., Praha - Tammím, postní obnova pro mladé muže (15-30 let). Liturgie, přednášky, ticho, duchovní rozhovor - vede P. Josef Prokeš.

22. - 24. 3., Želiv - seminář Uzdravení vztahů v rodinách - s laickou misionářkou Mary Show z USA, která se věnuje modlitbám za uzdravení. Začátek v pátek po 16 h registrací, konec po nedělním obědě. Přihlásit se lze vpravo:

V Novém Rychnově pořádali výstavu betlémů

První výstava betlémů v Novém Rychnově se konala 9. a 10. 12. a byla opravdu krásná. Celkem tu bylo vystaveno 33 exemplářů a expozici zhlédlo 150 lidí. Mohli jsme vidět mnoho výtvarů různých zpracování a z různých materiálů - keramika, papír, dřevo, vizovic-ké pečivo, 3d kompozice, kamínky... Návštěvníkům i tvůrcům betlémů velice děkujeme.

Stanislava Tichá

Foto: autorka

BETLÉM MALOVANÝ NA KAMÍNKY

Zapůjčila: Staňa Tichá (autor)
 ov: Rychnov

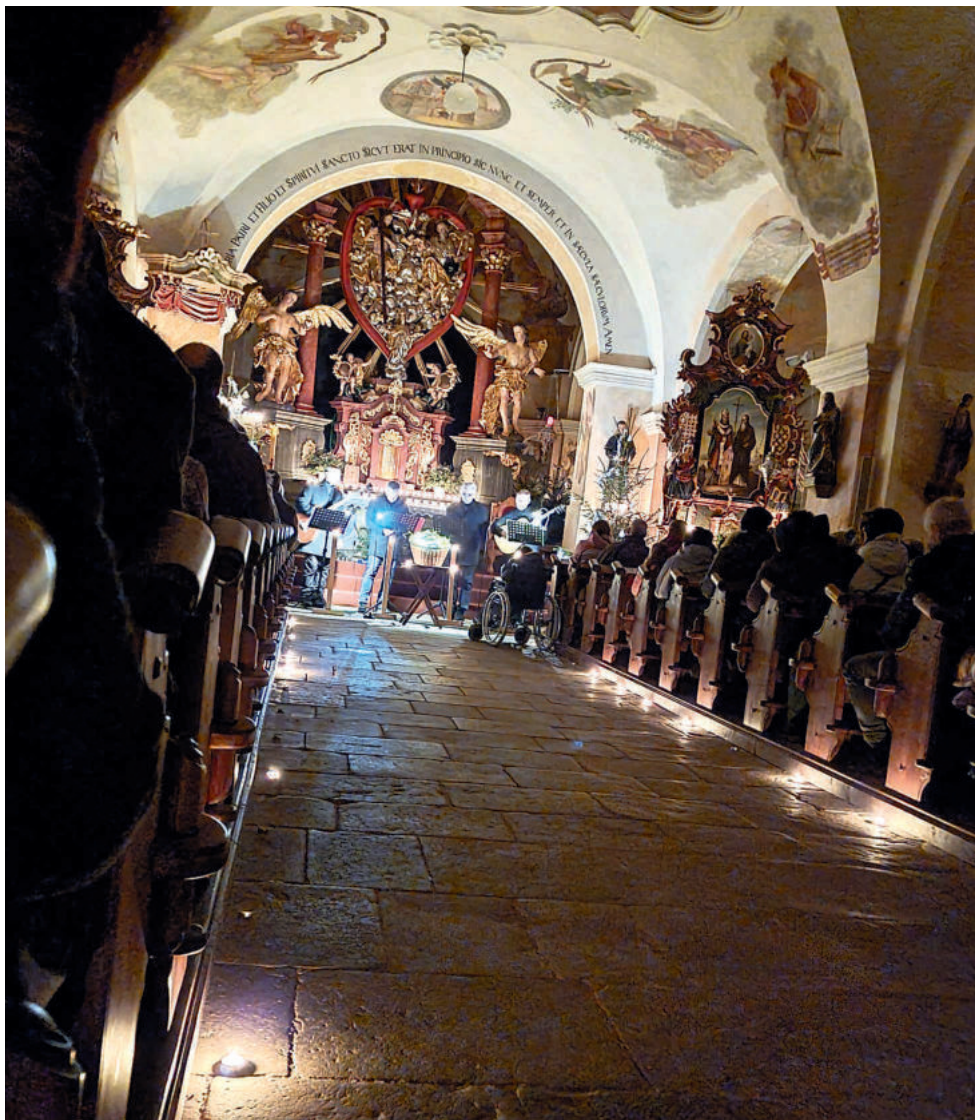

Koncert na Křemešníku osvěcovaly jen svíčky

Matice Křemešnická, která se stará o zvelebování poutního místa Křemešník na Pelhřimovsku, pořádá kromě Křemešnického léta (cyklu přednášek a mší) také Vánoční koncert při svíčkách.

Letos při něm 29. prosince účinkovali bratři Josef, Jan a Tomáš Hejdovi a Petr Coufal a nabídli nejen tradiční vánoční skladby.

Foto: Martin Poláček a Jana Coufalová

Betlémy z kešek usilují o zápis do knihy rekordů

Během prosince se na procházku kolem Veselé, po trase Betlémských kešek, vydala spousta dětí s dospěláky. Sbíraly kešky ve formě postaviček, aby pak z kešek společně během dětské mše svaté 26. prosince dotvářeli betlém nalepením postaviček na podklad se suchými zipy. K tomu je během promluvy povzbuzoval i místní kněz P. Martin Brácha.

Výsledkem bylo celkem 36 takto sestavených betlémů. Dětskou mši doprovodily koledy v podání dětí.

Probíhá jednání s pelhřimovskou agenturou Dobrý den, která by mohla zapsat tuto akci jako nový rekord – nejvíce stejných betlémů pohromadě v rámci keškování.

Anna Lisá, Veselá

Foto: Ondřej Lisý •

Ohlédnutí za betlémy v našich kostelích

Níže Božejov, vpravo nahoře Řeženčice, vpravo dole Lukavec

Farníci v Pelhřimově ochutnali svatojánské víno

Na svátek sv. Jana Evangelisty 27.12.2023, po mši svaté a po tradičním žehnání vína, proběhla v sále pelhřimovské fary ochutnávka vín.

(js)

Kamenické roráty pokračovaly společnou snídaní

V adventu jsme se v kamenickém kostele scházeli každou sobotu v 6.30 na roráty při svíčkách. Nebylo nás mnoho, ale bylo to vždy krásné setkání a silný duchovní prožitek. Na pozvání P. Václava Šiky jsme po mši svaté pokračovali na faře snídání, na jejíž přípravě jsme se společně podíleli. Před Štědrým dnem jsme navíc vyzdobili kostel, a mohli se tak radovat z Ježíšova narození. Preji všem Boží požehnání a hodně zdraví.

Marie Maryšková, Kamenice nad Lipou

Ani letos nechybělo ve Chvojnově vánoční představení

Vaškův sen - tak se jmenovala vánoční hra, kterou po celý podzim nacvičovaly děti z chvojnovské farnosti pod dohledem Lucie Bartoňové a kterou o slavnosti Narození Páně představily věřícím. Hraní těchto představení má ve farnosti dlouholetou tradici. Shodou okolností právě hrou Vaškův sen toto snažení v roce 1997 odstartovalo.

Děj hry vypráví o chlapci Vaškovi, který se při cestě na půlnoční ztrácí svému tatínkovi a sousedům ve sněhové vánici. Celý promrzlý padá do závěje a usíná. Ve snu se mu zjevuje strážný anděl, který ho zve na cestu do Betléma. Vaška mrzí, že nemá nic, co by Božímu dítěti dal. Ježíšek ho ale uklidňuje, největším darem jsou jeho modlitby. Chlapec je nakonec nalezen, nikdo nerozumí je slovům o Ježíškovi a strážném andělovi. Vašek však ví své: „Modlitba vždy potřebná je, otvírá všem bránu ráje.“

Děti zvládly premiéru (a zároveň i derniéru) na jedničku, což dokládá i dlouhý aplaus věřících. Všem hercům, zpěvákům a organizátorům náleží velké díky.

**Tomáš Březina,
Chvojnov**

Foto: Tereza Kostková

Povánoční procházku s lampiony doprovodily koledy

Nám, nám, narodil se... Dne 27.12.2023 navečer jsme se šli projít do přírody s lampionky a jinými světýlky a cestou jsme zpívali koledy a radovali se z Ježíškova narození.

Petr a Jana Coufalovi

Tříkrálový koncert Řekni všem vynesl 4285 korun

Večer modliteb za mír pomohl ukrajinským babičkám

Již podruhé se konala ve chvojnovském kostele modlitba za mír a obrácení spojená s pomocí starým lidem na bojové frontě, tentokrát 15. prosince 2023. Modlitbu provázela citát z Písma: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám.“ (J 14,27) Právě o něj jsme prosili do svých srdcí, ale také za mír na bojových frontách celého světa. Získané dary putovaly na projekt Teplo Babičkám, který už devět let zaštiťuje nezisková organizace Chuť pomáhat. Z darů bylo uhrazeno topivo pro šest starých babiček, které zůstaly na ukrajinské bojové frontě a nemají prostředky ani sílu si dřevo obstarat. Tým mladých z farnosti děkuje za společný čas modlitby a solidaritu.

Tomáš Březina

Foto: Tereza Kostková

Děti na Štědrý den sehrály betlémský příběh

"Stalo se v oněch dnech, že vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby byl po celém světě proveden soupis lidu" - tak začínal betlémský příběh, který v pelhřimovském kostele sehrály děti na Štědrý den při dětské půlnoční mši svaté.

Připomněli jsme si, kdo nás v té první svaté noci u jesliček zastupoval:

Panna Maria byla první, která se klaněla narozenému Pánu.

Krátce na to poklekl u jesliček sv. Josef.

Byli tu i pastýři, poslušni andělova hlasu a tři králové, kteří vážili dlouhou cestu, aby se malíčkému Spasiteli poklonili.

S "mládežnickou" kapelou jsme si zazpívali koledy a díky otci Josefovi Sláčíkovi jsme si uvědomili, že se Ježíškovi můžeme klanět nejen o Vánocích.

Jiří Beneš, Pelhřimov

Foto: autor

Koleda po Pelhřimově o 50 tisíc předčila loňskou

Nejenže pelhřimovští koledníci letos opět překonali loňský výtěžek, také jich po městě první lednovou sobotu chodil rekordní počet. Jednadvacet královských trojic přineslo v kasičkách 277.207,- korun, což je o 45.613,- korun více než před rokem. Dvaadvacátá skupinka pak vyrazila ještě druhou sobotu a zvýšila celkový výtěžek koledy po pelhřimovských domácnostech na 279.610,- korun.

„Máme velikou radost, že Kašparů, Melicharů a Baltazarů v Pelhřimově přibývá, protože jich pořád není tolik, aby zvládli obejít všechny domácnosti, ačkoli spousta z nich vydrží koledovat od rána do pozdního odpoledne. Královské trojice, jejich vedoucí i dobrovolníci, kteří pomáhají s přípravou zázemí a občerstvení na faře, jsou neuvěřitelně obětaví! Za sestavení skupinek a navyšování jejich počtu každoročně vděčíme zejména paní Blance Papežové, které tímto také mockrát děkujeme! A poděkování samozřejmě patří i všem štědrým dárcům, kteří často rovněž myslí na to, jak by za

dobrý skutek a návštěvu odměnili šikovné koledníky,” vzkazuje koordinátorka Tříkrálové sbírky ve farnostech Charity Pelhřimov Dominika Dufková.

„Nejedni koledníci vyprávěli, že jen zcela výjimečně se nesetkali s vlídným přijetím, v naprosté většině případů cítili, že mají lidé z jejich návštěvy upřímnou radost. Dává to Tříkrálové sbírce úplně jiný rozměr, v němž zdaleka nejde jen o peníze,” doplňuje koordinátorka.

Výsledky: Charita Pelhřimov

- město Pelhřimov:

domácnosti kasičky	279 610 Kč
firmy	26 872 Kč
ZUŠ	11 203 Kč
koncert Vysočinky	19 871 Kč
koncert Řekni všem	4 285 Kč
Charita (návštěvy, klienti...)	3 517 Kč
- Tříkrálový pochod	26 203 Kč
- ostatní obce obvodu Charity včetně místních částí Pelhřimova	1 051 498 Kč

Celkem Charita PE   1 423 059 Kč

Pláč, pálenka a nefalšovaná radost mladého dárce

Prinášet radost je víc než vykoledované peníze, což dokazuje tento text, který sepsala Markéta Vondrová, vedoucí skupinky a dlouholetá zaměstnankyně Charity Kamenice nad Lipou.

Jako každý rok, tak i letos jsme chodili za tři krále. Naše skupinka měla neobvyklý úkol, a to navštívit chlapce, který se intenzivně zajímal, zda králové přijdou i k nim. Několikrát psal s prosbou, jestli přijdou, že má pro ně 20 Kč. Přiznáme se, že tuto část obce jsme nikdy nenavštívili.

Naše putování začalo chvíli po deváté hodině, kdy jsme obešli nám již známá místa a štedří lidé nám zvedali náladu víc a víc. Ovšem nic se nevyrovnalo nadšení lidí, kam naše kroky směřovaly za celá ta léta poprvé. Asi ve třetí chaloupce nám otevřela paní, která radostí plakala. Tak milé a radostné přivítání jsme nečekali.

V dalším domečku nás překvapil pán a bylo vidět, jak moc pro něj naše koledování znamená. Vytáhl i domácí pálenku na přípitek. Má devatenáctiletá dcera si s ním s radostí připila. Během koledování se k nám dostávaly nové a nové zprávy od chlapce, který na nás čekal dlouhé hodiny. Konečně jsme dorazili na místo určení, kde nás čekal malý dárce. Chlapec stál na dvorku s tatínkem a řezali dřevo. Jeho pohled a hluboký oddech nikdy nezapomenu. Nevěděl, zda se má smát, anebo plakat. To samé jsme prožívali my. Hloubka setkání nejde popsat. Ještě dnes, když píšu tyto řádky, se mi derou do očí slzy. Byl to dojemný okamžik. Chlapec, který toho sám moc neměl, i přesto daroval 20 Kč. Co ho k tomu vedlo, netušíme. Ale s jistotou víme, že to pro něj bylo hodně důležité, aby za ním tři králové dorazili. Pochopila jsem, že toto je hudba mého srdce, lék, který všichni potřebujeme, ta nefalšovaná radost. Ta radost, která nás dokáže spojit v jedno.

Tříkrálová sbírka spojuje mnoho lidí, spojuje nás v lásce a dobrotě táhnout za jeden provaz a dělat něco pro druhé. Sbírka by nebyla realizovatelná bez VÁS VŠECH. Proto patří obrovské díky všem zaměstnancům, kteří se podílejí na organizaci, občerstvení i samotném koledování, dále skautskému středisku Fidelis et Fortis Kamenice nad Lipou, všem králům a vedoucím, rodičům, zastupitelům měst a obcí a v neposlední řadě VÁM VŠEM, kteří jste do sbírky přispěli. Děkujeme. **Markéta Vondrová, Charita Kamenice n. L.**

Výsledky: Charita Kamenice n. L.
 - město KNL 96 726 Kč
 - obce mimo KNL 246 355 Kč

Celkem Charita KNL 343 080 Kč

Pohled na nemoc z hlediska křesťanské víry

Dne 11. února se připomíná Světový den nemocných. Je to totiž zároveň den svátku Panny Marie Lurdské. V roce 1858 se zjevila Panna Maria v Lurdech, kde se odehrálo několik zázračných uzdravení. Den nemocných nám má zároveň připomínat, že jsou lidé, kteří jsou nemocní a trpí. Téma otvíráme textem teologa Aleše Opatrného.

Postoj k nemoci je u jednotlivých lidí, ať věřících nebo nevěřících, velmi rozličný. Pro některé je nemoc a smrt posledním vrcholným argumentem pro jejich odmítání Boha. („Kdyby byl Bůh, tak by náš malý bratříček neumřel!“) Pro jiné lidi je utrpení a nemoc skutečností, o které si myslí, že se Bohu líbí, a že je tedy třeba utrpení doporučovat a glorifikovat. Proto utrpení bližních všelijak ideologizují a vychvalují to, co sami ve svých životech nenesou. Někdy dokonce považují touhu po uzdravení za něco podezřelého a ostýchají se Boha o ně prosit. A konečně jsou takoví, kteří trvající nemoc považují za defekt víry a tvrdí, že je-li naše víra dostatečná, Bůh uzdraví každou nemoc.

Ježíš se přitom staví k nemoci jednoznačně jako její odpůrce a nikomu nedoporučuje, aby v nemoci dobrovolně setrval. Přesto nám celé dějiny křesťanství ukazují nemoc, bolest a smrt jako trvalé průvodce životů, přes všechna podivuhodná a mimořádná uzdravení.

Nemoc znamená pro člověka nepochybně velkou fyzickou, ale hlavně psychickou zátěž. A mnohdy představuje pro věřícího také velkou zkoušku víry, tím větší, čím je stav beznadějnější nebo příchod bezmoci rychlejší. Tato zkouška víry není žádnou hanbou, není zpravidla lehce překonatelná a vyžaduje trpělivost doprovázejícího i doprovázeného. Může to být cesta k velké zralosti víry, ale také nemusí. V utrpení lze i víru ztratit. Podobně je zkoušena i víra těch, kdo jsou svědky utrpení svých blízkých. Nicméně nemoc a utrpení jsou určitou výzvou k obrácení od absolutizace pomíjivých hodnot k uznání toho, co je trvalé a nač se lze i v ohrožení života spolehnout. Cesta k tomuto obrácení ale nemusí být ani rychlá, ani krátká.

Shrňme stručně: Nemoc je z křesťanského pohledu nepřítel, který má kořen v hříchu lidí (ne jen a ne vždy v hříchu nemocného jedince!), a s tímto nepřitelem je nutno bojovat. Může být i výzvou k obrácení, prostředkem k lidskému zrání a nástrojem spásy. To nic nemění na skutečnosti, že je třeba proti ní bojovat a nemocným v boji pomáhat.

Bolest a nemoc jako trest?

S náboženskou oblastí bývá často spojena snaha o interpretaci bolesti nebo životního nezdaru, za nějž jsou nemoc a její důsledky považovány. Bolest a nemoc jsou v tomto pohledu chápány některými jako trest, jinými jako výzva a někdy také jako šance.

Tam, kde je Bůh chápán jako tvrdá soudící autorita, může být bolest velmi snadno interpretována jako trest. Dotyčný člověk si potom klade otázku, zač tento trest dostává, nebo jak by mohl vinu odčinit, aby byl trest zrušen. V těchto případech se zpravidla předpokládá, že Bůh jedná podobně jako přísný a mstivý člověk.

Příznivější je situace, je-li bolest a nemoc pochopena jako výzva k prohloubení života z víry nebo k hledání cest k pozitivním změnám v životě. Ještě příznivější a také náročnější je situace, kdy je nemoc a bolest přijata a pochopena jako šance – k dovršení života nebo k důležitým změnám, ke kterým se nemocný rozhoduje.

Může se také stát, že náboženská a existenciální oblast života se navzájem míjejí. Náboženství buď zůstává jako hezká vzpomínka na dobu před nástupem nemoci, nebo se v bolesti a nemoci stává nepotřebnou rekvizitou, kterou lze odložit. Situace ale nemusí být definitivní a může být přechodem k novému pohledu na víru.

Katechismus o nemoci

Nemoc a utrpení vždy patřily k nejvážnějším problémům, které podrobují lidský život zkoušce. V nemoci člověk zakouší vlastní bezmocnost, vlastní meze a svou ohroženost. Každá nemoc nám může dát zahlédnout smrt.

(KKC 1500)

Nemoc může vést k úzkosti, k uzavření se do sebe, někdy dokonce k zoufalství a vzpouře proti Bohu. Může však také napomáhat člověku k větší zralosti, pomoci mu rozlišit v jeho životě, co není podstatné, aby se zaměřil na to, co je důležité. Velmi často nemoc vyvolává hledání Boha a návrat k němu.

(KKC 1501)

Pro nemocného může být velkým povzbuzením, jestliže si po delším čase snášení bolesti a nemoci uvědomí, že jeho svět víry trvá i při změnách, které mu nastaly. Pro fáze nemoci, které se blíží smrti, je důležité, že víra zpravidla umožňuje smysluplný výhled i za hranice smrti. Někdy ale nemocný bojuje o to, aby se mu tato naděje nerozplynula.

**Z knihy Aleše
Opatrného
Pastorální
teologie pro laiky
(z www.pastorace.cz)**

Bohuslav Reynek: Job s vlaštovkami (1952)

Nebeský Otče, mám mnoho obtíží a těžko snáším svou nemoc. Netrpělivě čekám, až budu zase zdravý. Pomož mi, abych se uklidnil, abych poznal, jak významný je tento čas pro mou spásu. Kéž nemyslím jen na své bolesti a obrátím svou mysl k tobě, Pane Bože. Ukaž mi, co mám v životě změnit, jak trpělivě a s láskou mám nést své utrpení. Pomož mi zbavit se neklidu a daruj mi svůj pokoj. Dej ať mám naději v tvé milosrdenství a skrze ni rozdávám odvahu druhým, Amen.

(Modlitební kniha)

Nemoc a zrání víry - příběh ženy připravené na covid

Úmrtí někoho blízkého, nemoc, rozchod, ztráta domova, to vše jsou krizové situace, které člověkem bytostně otřesou. My nemocniční kaplani velice dobře víme, že vnímavému a otevřenému naslouchání je potřeba se učit. Při doprovázení člověka, který něčím těžkým prochází, se částečně dotýkáme „jeho ran“.

Nikdy doopravdy daného člověka, který něčím trpí, nepochopíme, protože jsme nebyli v jeho kůži. Můžeme jen vnímavě naslouchat, procíťovat a reagovat. Ono vnímavé naslouchání druhému, které nespíchá a nevtláčí „svou vlastní agendu“ či pokusy o řešení, je vlastně nejlepší věc, jakou můžeme udělat. Tak to uvádějí všichni ti, kteří procházejí životními otřesy, a také učebnice krizové intervence.

Jestli víra člověka dozrává v těžké situaci, to se ukáže teprve s odstupem času. Určitě to není zaručené. Může nastat pravý opak, anebo se zdát, že se nestalo vůbec nic. Důležitým předpokladem pro „zdravé zrání“ je dostatek zdrojů, podpory, osobní nastavení i schopnost otevřenosti k lidem i k Pánu Bohu. A Boží milost.

Samota tíží

V první vlně pandemie mě v nemocnici zaujal příběh jedné starší pacientky, paní Nadi. Byla dlouhodobě hospitalizována, respektovala všechna omezení a opatření, s trpělivostí přijímala fakt, že žádné návštěvy za ní nemohou přijít. Několikrát jsem viděla někoho z personálu, jak se u ní zastavil a něco drobného jí nesl. Jestli měla příbuzné v řadách personálu nemocnice, nevím.

Jak už to u starších lidí bývá, ve svém vyprávění se paní Nad'a vracela do minulosti. „Celý ten život ubíhal poměrně rychle, zvlášť když jsem ještě chodila do práce,“ řikala. „Když jsem však zůstala už v důchodu, a když zemřel můj manžel, bylo to opravdu těžké“, vyznala. „Nejtěžší byl ten první rok sama.“ Ano, pomáhala jí víra v Boha, ale i ta se stala na jistou dobu křehkou...

Koupila si domácí zvíře, aby v její blízkosti byla živá bytost, o kterou ona mohla pečovat. Nastavila si aktivity podle svých možností, sil a zájmů. Nepřestala chodit do společenství křesťanů, dokud jí to zdravotní stav umožňoval. Obklopila se knížkami, hudbou, členy rodiny a přáteli do takové míry, jak jen to šlo. Úsměv jí na tváři nikdy

nechyběl, pojmenovala jak své bolesti a emoce, tak i naděje v nejbližší úspěchy.

Její víra se prohloubila mnohem dříve, než nastala pandemická doba. Ona byla jedním z těch lidí, kteří už svou šířku, výšku a hloubku víry a důvěry v Hospodina žili dlouhá léta před nástupem covidu. Jako by je to zvláštní a omezující období vůbec nezaskočilo, nepřekvapilo a naopak životními situacemi už byli připraveni a zoceleni natolik, že jen sáhli do svých zásob zkušeností a přeladili se na novou realitu.

Nemůžeme napodobit ani zopakovat životní příběh někoho jiného, můžeme se jen nechat inspirovat a každým dnem se sytit Božím slovem a dobrými věcmi. Můžeme prosit Hospodina, aby on sám dával růst a zrát naší víře tak, aby byla silná, pokojná a odvážná pro další nové situace, které přijdou.

(Z časopisu Přítel/Przyjacieli SCEAV - z www.proboha.cz)

„Dnes není nejhorší nemocí lepra nebo tuberkulóza - dnes je to pocit, že jsem zbytečný, nemilovaný, pohrdaný, nežádoucí, všemi opuštěný. A nejtěžším hříchem je proto nedostatek lásky, ta hrozná lhostejnost k bližnímu, který je vystaven vykořisťování, korupci, bídě, nemoci.(...) Nejde vždy o krajíc chleba, nejde jen o kus oblečení. Po lásce hladovějí lidé i v bohatých zemích světa. A tam je ten hlad nejmučivější: vědomí, že nikdo mě nemá rád, že o mne nikdo nestojí, že jsem zbytečný, nežádoucí. Že jsem sám.“

Matka Tereza

P. Stajner: Při sdělení diagnózy byl první pocit radost

"Tělo chátrá, s tím se kromě zázraku nic nenadělá, o to důležitější je investovat energii a čas do rozvoje ducha. I když jsme odkázáni na péči druhých, přesto máme druhým co nabídnout. Tak se ve světě šíří dobro," řekl ve videodokumentu (snímek z něj nahoře) P. Filip Maria Antonín Stajner (1964–2021), který posledních dvacet let svého života prožil s těžkou nemocí ALS, na kterou se zpravidla umírá do několika měsíců nebo do pár let. Navzdory tomu po sobě zanechal rozsáhlé překladatelské, duchovní i literární dílo - ostatně měli jsme nedávno v knižních tipech našeho časopisu jeho knihu *Dneska by to šlo...*

"Moje onemocnění bylo zkouškou opravdovosti ve víře i v mém povolání. Mnohokrát jsem jako kněz mluvil o utrpení a smrti, přesto však první pocit, když jsem se dozvěděl diagnózu, byla radost. Radost, že si mě Bůh všiml - jak říká lidová moudrost: Koho Bůh miluje, toho křížkem navštěvuje," vysvětloval v dokument muž, který si prošel klinickou smrtí. Dýchal za něj přístroj, byl upoutaný na lůžku a do počítače diktoval svá zamyšlení pomocí pohybu zorniček. To, co ostatní (zejména příznivci eutanazie) brali jako nepřijatelnou formu přežívání, on bral jako dar. **(Dokument na stream.cz - odkaz vpravo)**

K UDÁLOSTI NA FF UK V PRAZE

Tragická událost střelby na pražské Filozofické fakultě se odehrála po uzávěrce lednového čísla našeho zpravodaje. Nechceme se k celé věci vracet zpravodajsky, místo toho přinášíme komentáře osobností, které se snaží nahlížet na událost z hlediska víry.

„V obětním průvodu přineseme k oltáři jednu růži za každou oběť a jednu za toho, který se nechal zlem tak ovládnout a zmanipulovat, že se stal nástrojem smrti. Chceme tak vyjádřit víru, že láska musí nakonec vždycky zvítězit,“

**arcibiskup Jan Graubner
při zádušní mši v katedrále**

"Mám ráda španělského mystika Jana od Kříže. Ten ukazuje, že na cestě života nebo ve vnitřním životě existuje etapa krize, které dává jméno "temná noc". A říká: Prosím vás, temná noc je součástí celku a ten zahrnuje i úsvit a vystoupení do denního světla. Ovšem tou nocí je potřeba projít". **sestra Denisa Červenková, rozhovor Radia Wave**

"Událost byla jen desetinou ledovce na povrchu. Ale příčiny jednání toho člověka (šikana, frustrace z dětství?) se formovaly dlouho. A obávám se, že lidí, kteří mají podobné klima jako ten nešťastník, se mezi námi pohybuje víc - jen nemají předpoklady to udělat. Ale v jejich srdcích je frustrace, zklamání, zášť, touha po odvetě, ukřivdění... A to nevyřešíme bezpečnostními rámy a zákazy zbraní. Ale musíme se pokorně podívat na těch 9/10 ledovce pod hladinou - co je v člověku. A zdá se mi, že tohle je znamení, že něco není v pořádku. V řadě mladých jsou alarmující signály - nežení se, nejsou schopni převzít odpovědnost, je tam agresivita, neúcta k autoritám. Ale hrál si s nimi někdo? Věnoval jim někdo čas? Zanedbali jsme lásku a vztahy. To je kořen a musíme to napravit osobní investicí, srdcem. Ono to jde a musíme to udělat, jinak nepůjdeme do světla a dovolíme vládnout agresivitě a narcistním individualistům."

P. Šebastián Pavel Smrčina, YouTube kanál

„V Galerii Uffizi ve Florencii je obraz Narození Páně. Postavy, které jsou ve tmě, se sklánějí nad Ježíšem, který září. To je možná symbol letošních Vánoc, poznamenaných temnotou násilí, bolesti a smutku. On je tím, kdo přináší světlo, je Světlem, je strážcem světla, je malý, ale tato jiskřička zažehuje velké světlo. To světlo se šíří od Boha k člověku a od člověka k člověku. Ježíš je Bohem útěchy. Je snad něco útěšnějšího než to, že se mohu podívat do očí někomu, kdo mě miluje?“

**nově jmenovaný litoměřický biskup
Stanislav Příbyl při uvedení do úřadu**

"Kvůli jednotlivci nemůžeme zanevřít na celek, to by byla past. Svět není zlý, jen bolavý. Ano, dělá se nám husí kůže, ale zároveň víme, kolik je na světě dobrých lidí. Kolik lidí na nás bylo v poslední době vlídných, přátelských, se srdcem na dlani. To nesmíme zapomínat. Musí se v nás zrodit schopnost milovat lidi. Svět teď mobilizuje síly, vojáky, smrt... Ale kapitulovat by bylo peklo. My se nesmíme smířit. My jsme tu od toho, abychom mobilizovali dobro, vždyť ho v sobě máme, čerpáme z úchvatného tajemství příchodu Božího syna na svět. Uprostřed trápení máme co slavit."

P. Marián Pospěcha, mše na TV Noe

"Žádný člověk není ostrov. A pokud se někdo tím ostrovem stane, tak následky mohou být takto ničivé. Přivádí nás to k tomu, jak moc jsou důležité vztahy, jak je nutné investovat do přátel a do rodiny."

**P. Marek Orko Vácha,
rozhovor pro Radiožurnál**

„Mnozí se ptají: „Lze po této události slavit Vánoce?!“ A odpověď se zdá snadná: „Nelze.“ Ale co jsou Vánoce? Převládá představa, že je to svátek klidu, pohody, hojnosti, bezkonfliktnosti. Původní význam je ale opačný! Vánoce znamenají, že do temnot, bolestí a všemožného zla světa se rozhodl vstoupit milující Bůh, který na sebe přijal lidský úděl se vším všudy.

(im), www.vira.cz

Dítě na náboženství by hlavně mělo pocítit, že ho Bůh má rád, říká katechetka Hana Pechová

Asi tušíme, co by měl umět žák po absolvování ZŠ třeba v matematice. Ale už hůř se dá definovat, co by měl znát absolvent náboženství. A projeví se „znalost“ náboženství na víře, když víra je dar? Podobné otázky si jistě řadu let klade i Hana Pechová, která je takovou „létající“ učitelkou náboženství, protože ho učí na něko-

lika školách i školkách i na pelhřimovské fare a připravuje děti ke svátostem. Pořádá i dětské poutě a další aktivity, je pastorační asistentkou našeho vikariátu.

Jak Ty sama vzpomínáš na výuku náboženství?

U nás v Božejově ho vyučoval pater Kourek. Měli jsme ho rádi, vyprávěl nám dějiny církve, Starý a Nový zákon, vysvětloval části liturgického roku. Učil podle barevných obrazových listů, bylo to hezké, měl takový soubor ve formátu A5 a půjčoval nám ho. Dodnes si pamatuji obraz Boha-Stvořitele, kde bylo slunce a z druhé strany biblický text, nebo jiný obraz Kaina a Ábela. Pamatuji, že zkoušel základní pravdy víry a že jsem je napoprvé neuměla. (smích) Nebyla jednoduchá doba, bylo to v 80. letech a některé děti se mi posmívaly, že chodím na náboženství. Ale to není zas velký rozdíl oproti dnešku, kdy vím, že někdy děti zažívají to samé co já.

Kdy ses rozhodla, že chceš sama vyučovat náboženství?

I když jsem vyrůstala v křesťanské rodině, tak jsem do konce střední školy neměla skoro žádného vrstevníka, se kterým bych svou víru sdílela. Ale Bůh mi postupně posílal do cesty mnoho lidí i událostí. A tak jsem se na střední škole začala ve farnosti setkávat s malými dětmi – vlastně ony samy mě k tomu přivedly. Časem se z nich stali spolupracovníci na táborech, víkendech a dětských poutích. A nasměrovali mě k tomu, že jsem se přihlásila na právě otevřenou teologickou fakultu v Českých Budějovicích. Ještě během

Dnešní učebnice náboženství následují moderní trendy výuky (viz barevné "bubliny", Ježíš píše zprávy prostřednictvím mobilu...)

studia jsem neměla tušení, co ze mě bude, ale chtěla jsem se věnovat dětem. Když při praxi byla příležitost vyučovat náboženství ve škole a v některých skupinkách v českobudějovických farnostech, tak mě to oslovilo. A po návratu na Pelhřimovsko jsem se už této činnosti začala věnovat naplno.

Existovaly tehdy pro výuku náboženství podklady, nebo bylo třeba je vymýšlet?

Ze začátku toho nebylo moc, ale začátkem 90. let se překládaly rakouské učebnice a metodiky. Překládaly je jednotlivé diecéze a tyto materiály se používaly docela dlouho. A potom koncem 90. let ostravsko-opavská diecéze vydala metodiky, ke kterým byly pracovní listy, které vydával pan Brauner – a vydává je dodnes. Jsou to pěkné materiály pro oba stupně, součástí jsou obrazové přílohy plus pracovní listy, které děti vyplňují, a které lze dokopírovat.

A od roku 2020 vychází postupně nová řada učebnic (pracovních sešitů) pro smíšené věkové skupiny dětí, kterou vydává Katechetické centrum v Olomouci.

V jakém věku se má s výukou náboženství začít?

Dříve byl trend začít ve druhé třídě ZŠ a to dodnes mnozí rodiče zastávají. Ale už v 90. letech se výuka otevřela i pro prvňáčky. A

dokonce tady
v Pelhřimově
máme
trošičku
raritu, že
chodím i do
školek –
původně do
čtyř, teď do
dvou. V té
době vznikla
i dnešní
tradice
setkávání

*Obě foto z prvního
svatého přijímání
v Pelhřimově.*

maminek s dětmi na faře. Do školek začínal chodit už pater Hanzl. Když jsem za ním tenkrát přišla, že bych chtěla chodit i do školek, tak mi řekl: „Já už tam chodím tři roky, tak ti to předám.“

A do jakého věku má výuka trvat?

Je velká škoda, že mnoho dětí a rodičů to bere tak, že náboženství končí prvním svatým přijímáním. Samozřejmě řada učebnic náboženství směřuje ke svátosti smíření a k prvnímu svatému přijímání – skrze Desatero, biblické příběhy a další věci. Ale existují i další moderní a krásné učebnice (viz obrázky), které jsou zaměřeny na Ježíše a jeho osobnost a další zajímavé postavy Starého i Nového zákona.

A často třeba právě tohle už některé děti bohužel nedokončí. Je to škoda, protože by se mohly dozvědět více – třeba v devítce se vyučují i ostatní světová náboženství... Takže se snažím říkat těm, co chtějí skončit po prvním svatém přijímání, že mohou chodit celou základní školu a potom se zařadit třeba do nějakého společenství mládeže.

Jak děti motivovat, když je to nepovinný předmět? A známkovat, či neznámkovat?

Pohled na známkování se v průběhu let měnil: jednu dobu se psalo „účastnil se/neúčastnil se“, teď musíme známkovat s odůvodněním, že je to nepovinný předmět. Ale můj názor je neznámkovat. Myslím

si, že víru
známkovat
nejde. U
motivace záleží
hodně na
prostředí
doma. Tam
můžou být i
nezdravá
očekávání:
třeba někteří
rodiče pošlou
dítě na
náboženství,

abychom ho „převychovali“. Ale náboženství není nápravná výchova, pokud dítě zlobí, tak bude zlobit dál.

Co by se vlastně mělo výukou náboženství předat?

Skrze vědomosti se pokusit předat a pomáhat rozvíjet víru. Základ je podle mě v tom, aby dítě přes osobu vyučujícího nějak pocítilo, že ho Bůh má rád. To neznamená, že ho nebudu napomínat nebo korigovat špatné chování – protože se často učí odpoledne, kdy už jsou některé děti divoké (úsměv) – ale když jim ukážeme, že je máme rádi a že ještě nekonečně mnohem víc je má rád Bůh, věřím, že v nich něco zůstane...

Existují i případy, že na náboženství chodí i dítě nevěřících či nepraktikujících rodičů?

Děti z takových rodin, které samy hledají, není zrovna málo (viz ostatně i rubrika Moje víra v tomto čísle časopisu). Občas se přijdou na hodinu jen podívat, a někdy i zůstanou. A dokonce občas k víře přivedou i své rodiče. Nedávno jsme i jednu holčinu pokřtili, a pak šla i k svatému přijímání. A i kdyby nevytrvaly, tak aspoň nakouknou, čemu věříme a podle čeho se snažíme žít – myslím, že jim to nijak neublíží, a třeba si na to pak někdy vzpomenou.

Já věřím, že každý v životě dostane šanci se s Bohem nějak setkat, i kdyby impulzem byla nemoc nebo krize. A možná, že dokonce někdy nevěřící člověk tu šanci využije víc než ten, kdo ustrnul v tradiční víře,

ale myslí si, že mu to stačí.

A musím říct, že tyto děti obdivuji, protože to doma nemusí mít lehké. A některé opravdu nečekaně pokračují na cestě víry dál, i když doma nevidí praxi. A i když se rozhodnou opravdu skončit, tak říkám: „Dobře, tak končíš, ale nezapomeň, že Bůh má stále otevřenou náruč, i kdybys přišel ve 40 nebo 50 letech, tak tě přijme. Jde jen o to najít cestu zpátky k němu.“

V několika farnostech, kde učím, chodíme s dětmi v adventní a postní době (po domluvě s místním knězem) společně ke sv. smíření. Je hezké, když tam přijde dítě s rodiči, ale velmi mě také těší, když rodiče, kteří sami nechodí, napíšu, že jsou za tuto nabídku rádi a že jejich dítě přijde.

A teď opačný případ: co když dítě z rodiny s „tradiční“ vírou v pubertě získá odpor vůči chození na náboženství nebo do kostela?

Vždycky říkám: zkuste upřímné popovídání, a na základě něj hledejte nějaký kompromis. Pokud se dítě v pubertě cítí skoro jako dospělý, sedla bych si s ním a zeptala bych se, proč tam nechce chodit, a jak na to nahlíží. A pověděla bych mu, jak jsem to vnímala v jeho letech já, a jak na to nahlížím teď jako rodič. Nebála bych se přiznat, že celý život se učíme poznávat Boha a jemu odevzdávat všechno, i to, čemu nerozumíme. Pozvala bych ho k osobní modlitbě, bude-li chtít – a ať navrhne svoje řešení. A zkusila najít společně nějaký dobrý kompromis.

Kdo může vyučovat náboženství? A jsou na Pelhřimovsku zájemci o tuto práci?

Já jsem vystudovala přímo obor učitelství náboženství, který ale už na teologické fakultě v Českých Budějovicích není otevřený, pouze snad jako třetí obor při

Advent v Kamenici nad Lipou.

Snímky: archiv Hany Pechové

*Před Vánocemi
v častrovské škole*

jiném studiu. Možná je důvodem i to, že je málo zájemců, aspoň na Pelhřimovsku tomu tak je. Pokud někdo chce vyučovat ve škole, měl by mít magisterské studium a kanonickou misi (to je pověření od církve). Pro výuku na farnosti nemusí být nutně vysokoškolské studium, stačí třeba katechetický kurz a pověření příslušného kněze a samozřejmě také kanonická mise. Tu uděluje biskup na určitou dobu, je třeba ji stále obnovovat.

Co Tě na výuce náboženství a aktivitách s dětmi naplňuje? I s ohledem na to, že je to nepovinný předmět, že často bývá odpoledne po škole, že dnešní mladí jsou ovlivnění mobily...

Kdyby mě mělo naplňovat jen to, že se naučí nazpaměť základní pravdy víry, tak by to asi nestačilo. Dělá mi radost, když u některých dětí opravdu vidím, že jdou cestou víry, a pak je třeba tady potkám už s vlastním dítětem na farnosti nebo vidím, že mají hezkou rodinu, že předávají víru dál svým dětem a že se ke mně přihlásí, vzpomenu na společné chvíle, a dokonce sami nabídnou pomoc, třeba při dětských poutích. Jedna holčička se takto ozvala po letech, kdy jsem zrovna potřebovala pomoc, kterou mi nabízela...

Samozřejmě, že někdy také člověk z některých hodin nemá úplně dobrý dojem, ale dělám tu práci ráda. A pokud bude potřeba, ráda bych ji dělala dál.

(hm)

**Radka Běhalová, pracovnice vztahů s veřejností
v Charitě, Vyskytná**

Co pro mě znamená Bůh?

Ode mě jako od katechetky, varhanice a absolventky teologické fakulty by se asi čekalo: „Bůh je pro mě vším, Pán mého života, miluji ho a žiju pro něj.“ Ano, to je cíl mé cesty. Ale jsem obyčejný a hledající člověk, proto je poctivější

říct: „Bůh je pro mě tím, kterého stále hledám a toužím nalézt.“

Cestou k cíli je mi modlitba, Písmo a svátosti. V pravidelné i spontánní modlitbě odevzdávám Bohu sebe, své všední i nevšední záležitosti a potřebné lidi. A věřím, že se pak ledy pohnou tak, jak bych to sama nevymyslela.

Jak se moje víra vyvíjela a jak se dnes projevuje v mém životě?

V rodině mi víra předávána nebyla. Na otázku, co se stane se zemřelým člověkem, jsem dostala odpověď: „Nic, v zemi se tělo rozpadne.“ To mě neuspokojilo, nechápala jsem jako dítě, že člověk je, a najednou není.

Ve 12 letech jsem byla pozvána knězem na výuku náboženství a už jsem tam zůstala. Tam se říkalo, že Pán Ježíš nesl strašně těžký kříž s hříchy celého světa.

Kdysi jsem potkala paní, která byla věřící odmala a myslela si, že úplně všichni někdy slyšeli o Bohu a o Ježíši a že o něm každý aspoň něco ví. A já ze své zkušenosti mohu říct, že ne všichni lidé o Bohu něco ví. Že opravdu existují lidé, kteří o Bohu a Ježíši neví nic...

Začala se tedy rodit moje víra, i když zprvu postavená spíš na povinnosti – musíš se modlit a chodit do kostela. Tak jsem „plnila“. Až asi v 18 letech jsem k Bohu začala tíhnout osobněji, denně navštěvovala kostel, účastnila se i svátostí a modlila se růženec.

Na SŠ jsem potkala i věřící spolužáky a fascinovalo mě, že někteří o Bohu mluvili spontánně. S jednou rodinou z farnosti jsme do noci diskutovali o víře. To už mě formovalo. Jenže jsem začala mít pocit, že o Bohu všechno vím, že všechno světské od Boha odvádí a že nic

nemá takovou hodnotu jako víra, modlitba, Písmo, životopisy svatých apod. Svět byl pro mě dost černobílý. Lidi jiného vyznání či způsobu víry jsem vnímala kriticky.

Na VŠ jsem už potkala pestřejší „vzorek“: tradiční i „netradiční“ katolíky, evangelíky, ateisty, buddhistku... A se svým černobílým katolickým nazíráním jsem narážela. Učilo mě to pokoře. Hodně jsem se modlila, navštěvovala bohoslužby. A hlavně se přestala vyhýbat lidem jiného smýšlení, učila jsem se je přijímat a neodsuzovat.

Když jsem nastoupila do Charity, jako pastorační asistentka jsem mluvila s mnoha lidmi různých životních cest. A bylo zvláštní, že zatímco katolíci často neměli potřebu o víře mluvit (už přeci vše vědí!), hledající byli mnohem otevřenější. Ptali se, zajímali se, a dokonce měli od nás věřících překvapivá očekávání: „Proč se víc nemodlíte, proč se více nemluví o Bohu?“

To mi umožnilo vystoupit z vakua víry, v němž jsem dosud žila a kde na vše byla jasná odpověď i návod, kde jsem si svou vírou byla jistá. „Namočila“ jsem si své šaty ve světě lidí, pro něž vše tak jasné není, lidí „na cestě“, nemocných, na okraji společnosti... A naučila jsem se nesoudit lidi podle vnějších projevů, podle toho, jestli chodí v neděli do kostela. A přistupovat k nim s pokorou a otevřeností a v duchu se ptát: „Čím si tenhle člověk prošel, komu se narodil, co ho formovalo, co zažil, co prožívá?“ V tomto duchu se snažím žít svou vírou a vnímat potřeby lidí. Ráda bych vtiskla své víře lidskost, kterou měl v nejryzejší formě Pán Ježíš. I on si „smočil“ šaty s lidmi v tom, čím žili, doprovázel je, pomáhal jim, učil je. Nežil v chrámu. Nikoho k ničemu nenutil.

Jak vnímám církev?

Jsme slabí lidé, a proto si v duchu či nahlas řeknu – ještě že hlavou církve je Kristus. Duch svatý v ní působí a vede si ji, ač to mnohdy tak nevypadá. Vždy si řeknu: i já jsem církev, musím začít u sebe.

Potřebné podle mě je, abychom nebyli jen hlasateli evangelia ve smyslu předkládání hotových odpovědí a návodů na život. Ale abychom dobrou zprávu o Kristu šířili i tím, že vytvoříme prostor pro lidi, kteří asi v našich očích nejsou na duchovní výši, ale potřebují někam patřit, být přijati, zakusit ve svobodě Boží lásku.

Přeji si, abychom byli tímto společenstvím, které umí naslouchat a je v něm prostor pro přijetí, objevování a růst víry.

Jak se otevírat Duchu Svatému, nebránit se jeho působení, učit se rozeznávat jeho hlas a dát se jím vést? Jak vnímat Boží vnuknutí, jak odpovídat na Boží volání? Na podobné otázky hledá autor svěží a praktické odpovědi. Svá tvrzení opírá o Boží slovo, ale i o zkušenosti velkých osobností církve, zejména Františka Saleského, Louise Lallemana, Terezie z Lisieux a Faustyny Kowalské.

Maria Treben (1907-1991) byla spisovatelka a bylinkářka, která prezentovala přírodní a tradiční medicínu po celé Evropě. Narozena v Žatci, po 2. světové válce vyhnána z Československa, dožila v Rakousku. Proslulost získala díky tzv. švédským bylinám. Říkala, že své znalosti získávala s pomocí Panny Marie. Byla známá jako specialista na bylinnou léčbu.

Z kostela v Neratově zbylo roku 1989 jen torzo. Dnes na toto místo smíření a naděje přijíždějí tisíce lidí, je tu nový chrám a Sdružení Neratov dává práci stovkám lidí s hendikepem. Proměnu, kterou lze bez nadsázky označit za zázrak, způsobil Josef Suchár. Kněz, který až do roku 1989 nemohl veřejně působit, dokázal pro své smělé plány nadchnout i ostatní.

Marek Orko Vácha začíná knihu scénkou s kostelníkem, který nevěří informacím médií o Vrbětích. Zvláště během covidu a po něm řada z nás hledala "svoji pravdu". Ovšem kniha se nevěnuje jen tématům pravdy, ale je i upřímnou zpovědí kněze, který pochybuje o naplnění svého života a zároveň se snaží najít radost v obyčejných chvílích, ve vteřinách, kvůli kterým stojí za to žít či umřít.

Luboslav Petričko je slovenský řeckokatolický kněz a někdejší exorcista. Zde hovoří o kořenech problémů v myšlenkách, o tom, jak se do duše dostává zlo, o lidech "vnějších" a "vnitřních", o rozdílu mezi rande s milovanou dívkou a setkáním s Ježíšem, i o tom, co pokračuje po smrti. V 64. minutě pronáší modlitbu za uzdravení a pak odpovídá dotazy.

"Člověče, uprostřed zla a problémů si zachovej pohled na Boží tvář, jak ji zjevil Kristus. Zaměř pohled na jeho dobrotu, ne na to, co se Ti o něm snaží říkat Zlo. Pak se můžeš radovat - ne z toho, že se děje něco špatného, ale že vidíš Boha, který je Ti blízko." Z promluvy P. Michaela Špilara v Čihošti na výročí tzv. čihošťského zázraku (záznam mše na TV Noe).

Dvanáctiletý Tomáš Hrnčír má svůj YouTube kanál i talkshow, zve si k rozhovorům různé celebrity. Je sympatické, že mezi ně řadí i arcibiskupa Jana Graubnera, který musel odpovídat i na otázky ohledně svého dětství nebo společné večeře s Janem Pavlem II.

Tip na pouť: Vyšší Brod - naše diecéze

Vyšebrodský cisterciácký klášter patří ke klenotům naší země nejen pro svou malebnou polohu (jen kus od něj je nástupní bod většiny vodáků pro sjíždění Vltavy), ale i pro historický význam.

V imponantním příšeří gotického kostela, ve kterém dominuje světlý pozlacený oltář (mimořádně oltářní obraz se může během roku až čtyřikrát pomocí důmyslného mechanismu měnit), lze vyslechnout předkoncilní slavení mše s latinskými zpěvy - vyznává ho zdejší komunita, jejíž věkový průměr je 25-30 let.

Klášter byl založen r. 1259 a je spojen jednak s rodem Rožmberků, kteří jsou zde také pohřbeni, a jednak se vzácným Závišovým křížem (klášteru ho měl darovat Záviš z Falkenštejna, sťatý před Hlubokou), který obsahuje úlomek dřeva z Kristova kříže a patří k nejvzácnějším českým zlatnickým památkám. Klášter těsně unikl rušení za Josefa II., po perzekucích nacistů a komunistů zde byl obnoven život po r. 1990. Veřejnosti jsou v rámci prohlídkové trasy přístupné galerie, knihovna a dva sály. V rozlehlém areálu je umístěno i poštovní muzeum.

Soutěž: poznejte fotku

Minulý úkol Josefa Kubů, snímek (vlevo) **kaple u Bedřichova**, správně uhodly Marie Blažíčková a Martina Nýdrlová.

Novou fotku (vpravo) poslal **František Čekal**. Tipy posílejte **do 15. 2.** na mazanec@centrum.cz.

Tomu, kdo první foto uhodne, věnuje Matice Křemešnická knihu ze své produkce.